

Був у Кононюків син

Був у Леоніди Кузьмівни та Федора Семеновича Кононюків із Козака син Андрій. В цьому році йому виповнилося б 42. Та не судилося дожити юнакові до такого віку, загинув на афганській землі. З дитинства хлопець любив село, спорт, мріяв стати правоохоронцем. А щоб себе до цього підготувати закінчив сільськогосподарський технікум і працював техніком-будівельником у Богданівському господарстві. Звідсіль і пішов до війська. Потім була служба в обмеженому контингенті радянських військ в Афганістані, де йшла жорстока війна. Як згодом розповідали його побратими, Андрій не ховався під час бойових дій за спинами товаришів. Про це свідчать високі бойові нагороди – орден “Червоної зірки” та медаль “За бойові заслуги”. І знову затужило материнське серце, коли пам'ять навіює спогади про сина. Не виніс великого горя батько – передчасно пішов з життя. Немає з тих пір ніякої втіхи у Леоніди Кузьмівни. Ще як була дуже часто підходила до посадженої сином у дворі калини і знову сльози, і знову квіти на могилі її кровинки. А ще нагадує про сина меморіальна дошка на стіні школи, яка тепер носить його ім'я. Колишньому районному

військовому комісару В.М.Шевченку у свій час випала найгірша місія – сповістити батьків про загибель сина. З тих пір тісно спілкувався з цією родиною. Нині очолюючи автошколу та районну ветеранську організацію, часто буває в обійсті, допомагає їй чим може. Не забуває Кононюків і керівник Богданівського господарства В.М.Здоріков, де колись розпочинав свою трудову біографію Андрій. Можливо саме тому Леоніда Кузьмівна ставиться до цих поважних чоловіків як до своїх синів, а вони називають її матусею. Нині Л.К.Кононюк під вісімдесят. Донедавна вона жила самотньо, а коли стало підводити здоров'я і не змогла самотійно підвестися з ліжка, до неї з Рівно приїхав другий син Василь. Обійстя привів в належний вигляд. Тепер оселю, де жив Андрій, важко впізнати, лишилася хіба що та сама червона калина біля криниці та портрет Андрія поряд з іконою біля лежачої матері. І знову осінь гонить свій листопад, навіваючи тугу. А на сільському кладовищі на могилі воїна-інтернаціоналіста Андрія Кононюка обеліск, над яким схилились білокорі берізки, висаджені учнями місцевої школи. Не заростає сюди стежка пам'яті – подвиг юнака незабутній.